

3. korizmena nedjelja C

Bog reče Mojsiju: "Ja sam koji jesam. To mi je ime dovijeka, tako će me zvati od koljena do koljena." (Izl 3,14-15)

Prvo čitanje

Izlazak 3,1-8a.13-15

U one dane: Mojsije pasao ovce svoga tasta Jitra, midjanskoga svećenika. Goneći tako stado po pustinji, dođe do Horeba, brda Božjega. Anđeo mu se Gospodnji ukaže u rasplamtjeljoj vatri iz jednoga grma. On se zagleda: grm sav u plamenu, a ipak ne izgara. " Hajde da priđem – reče Mojsije – i promotrim taj veličanstveni prizor: zašto grm ne sagorijeva. " Kad Gospodin vidje gdje prilazi da razmotri, zovne ga iz grma: " Mojsije! Mojsije! " On se javi: " Evo me! " A Gospodin će mu: " Ne prilazi ovamo! Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo. Ja sam – nastavi – Bog tvoga oca, Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakovljevi. " Mojsije zakloni lice: bojao se u Boga gledati.

A Gospodin nastavi: " Vidio sam, vidio nevolju naroda svoga u Egiptu i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove. Znane su mi muke njegove, pa siđoh izbaviti ga iz šaka egipatskih i odvesti ga iz te zemlje u zemlju dobru i prostranu – zemlju kojom teče mlijeko i med. "

Nato Mojsije reče Bogu: " Ako dođem k Izraelcima pa im kažem: Bog otaca vaših poslao me k vama, i oni me zapitaju: Kako mu je ime? – što ću im odgovoriti? " Bog reče Mojsiju: " Ja sam koji Jesam! " I nastavi: " Ovako kaži Izraelcima: ' Ja Jesam posla me k vama. ' " Još reče Bog Mojsiju: " Kaži Izraelcima ovako: onaj koji jest – Jahve, Bog otaca vaših, Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakovljevi, poslao me k vama. To mi je ime dovijeka, tako će me zvati od koljena do koljena. "

Drugo čitanje

1. Korinćanima 10,1-6.10-12

Braćo i sestre! Ne bih htio da budete u neznanju: oci naši svi bijahu pod oblakom, i svi prijeđoše kroz more, i svi su se na Mojsija krstili u oblaku i u moru, i svi su isto duhovno jelo jeli, i svi su isto duhovno piće pili. A pili su iz duhovne stijene koja ih je pratila; stijena bijaše Krist. Ali većina njih nije bila po volji Bogu: ta poubijani su po pustinji. To bijahu pralikovi naši: da ne žudimo za zlima kao što su žudjeli oni. I ne mrmljajte kao što neki od njih mrmljahu te izgiboše od Zatornika. Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena. Tko dakle misli da stoji, neka pazi da ne padne.

U ono vrijeme dođoše neki te javiše Isusu što se dogodilo s Galilejcima kojih je krv Pilat pomiješao s krvlju njihovih žrtava. Isus im odgovori: "Mislite li da ti Galilejci, jer tako postradaše, bijahu grešniji od drugih Galilejaca? Nipošto, kažem vam, nego ako se ne obratite, svi ćete slično propasti! Ili onih osamnaest na koje se srušila kula u Siloamu i ubila ih, zar mislite da su oni bili veći dužnici od svih Jeruzalemaca? Nipošto, kažem vam, nego ako se ne obratite, svi ćete tako propasti." Nato im pripovjedi ovu prispodobu: "Imao netko smokvu zasađenu u svom vinogradu. Dođe tražeć ploda na njoj i ne nađe pa reče vinogradaru: 'Evo, već tri godine dolazim i tražim ploda na ovoj smokvi i ne nalazim. Posijeci je. Zašto da iscrpljuje zemlju?' A on mu odgovori: 'Gospodaru, ostavi je još ove godine dok je ne okopam i ne pognojim. Možda će ubuduće ipak uroditi. Ako li ne, posjeći ćeš je.' "

Za razmišljanje

"Crkvo, obrati se Bogu živomu!"

Poput glasnog zvuka fanfare zvoni poziv biblijskih tekstova današnje nedjelje: Crkva se potiče da se obrati k Bogu, da se okrene živom Bogu, Bogu spasitelju i Bogu koji djeluje u povijesti. Prvo čitanje izvješćuje o jednoj od najdojmljivijih scena Starog zavjeta, čija je izreka postala stožerom židovske i kršćanske vjere. Ono što započinje poput kakve idilične pastirske scene, postaje samoobjavom Boga koji djeluje u povijesti. Jahve se predstavlja kao "Prisutni", kao onaj koji upravo u nevolji ne ostavlja svoj narod na cjedilu, nego ga vodi u Obećanu zemlju. U Božjoj je biti to da je uvijek tu da spasi i pomogne. Ali da bi mogao izraziti tu svoju bit, on treba pomoć ljudi koje poziva, u tom slučaju pomoć Mojsijevu. Taj pak poziv potpuno mijenja Mojsijev život, kako nutarnji tako i vanjski. On mora biti spreman sve napustiti i krenuti na put s nepoznatim opasnostima kroz nepoznatu zemlju sa svom težinom odgovornosti za povjereni mu narod. No istovremeno on zna da se smije osloniti na Boga koji mu je objavio svoju bit, Bogu koji je Prisutni.

Tu je jasno vidljiva i sličnost s našim životom. Svatko je od nas pozvan na različit način, svatko od nas snosi odgovornost za veći ili manji broj ljudi koji žive u bilo kakvom načinu ropstva i žude za obećanom zemljom. Stoga moramo ispitati sami sebe: Kakvo je naše povjerenje u Božji poziv? Jesmo li spremni vjerovati da je on uvijek tu, spašavajući i pomažući, pa i onda kad nam se čini skrivenim? To je bitni vid kršćanske pokore i obraćenja na koji ovih tjedana moramo posebno obratiti pažnju. Pokora nema ništa zajedničko s nekakvom globom ili grčevitim odricanjem. Budući da znamo za Božju prisutnost, pokora znači da se svaki dan malo više potrudimo oko povjerenja i otvorenosti kako bi ljubav prema Bogu i čovjeku bili tješnije povezani. Veličina pokore nije u težini odricanja, nego u radosti približavanja Bogu i čovjeku. Pokora je dakle povezana s ljubavlju.